

har markant lavere indkomstskat end Danmark. Regeringens logik er, at når vi nu har verdens højeste skat, så skal vi også have de laveste satser for fradrag. Det går ganske enkelt ikke. Særligt for eksportvognmændene gør der sig det forhold gældende, at konkurrencen er knivskarp. Hollandske eller svenske vognmænd kan meget let tage opgaver fra de danske vognmænd. Derfor kan regeringens uforvarselige holdning til sagen nemt betyde tab af mange arbejdspladser. Det vil det danske samfund miste store provenuér ved.

De erhverv, som er mest elendigt behandlet af reglerne, er de erhverv, hvor der knokles mest for at hente valuta hjem til Danmark. Eksportchauffører og handelsrejsende er hvert eneste døgn med til at sikre titusinder af arbejdspladser i eksporterhvervene, ligesom de hjemhenter store millionbeløb til gavn for betalingsbalancen. Disse folk skal ikke have pisk af regeringen, men anstændige forhold.

Regeringens udspil, hvorefter f.eks. offentligt ansatte skal have mulighed for 420 kr. i døgnet ved ophold i udlandet, skal sammenholdes med, at eksportchaufføren kun vil få 250 kr. Ministeren fastholder forskellen med det argument, at chaufføren jo bare kan spise madpakke i førerhuset, hvorimod departementschefen på rejse i Paris eller London er »nødsaget« til at spise på restaurant! Det samme gør sig gældende omkring overnatning. Chaufføren må sove i førerhuset uden godtgørelse, mens f.eks. den offentligt ansatte må »klare« sig med en hotelseng på et femstjernet hotel! Det er så urimeligt og med så megen disrespect for trækdyrene i vores samfund, at Fremskridtspartiet ikke længere vil se passivt til.

Fremskridtspartiet vil give lige vilkår, uanset om man er eksportchauffør, departementschef, handelsrejsende, politiker, stewardesse, håndværker eller direktør.

4. Baggrund for og formålet med lovforslaget

Baggrunden for lovforslaget er, at Ligningsrådet med hjemmel i ligningslovens § 9 i cirkulære nr. 220 af 31. december 1995 besluttede, at særlige erhvervsgrupper som bl.a. langturschauffører, handelsrejsende, piloter og stewardesser med virkning fra 1. januar 1997 ikke længere skal være berettiget til at modtage skattefrie godtgørelser fra deres arbejdsgiver for udgifter knyttet til rejseaktiviteter under udførelsen af deres arbejde efter særlige regler.

Afgørelsen har efterfølgende rejst en mere generel debat om, hvorvidt de gældende regler om udbetaling af skattefrie godtgørelser er hensigtsmæssigt udformet. Det er især forskellen mellem offentligt og privat ansattes muligheder for at modtage skattefrie godtgørelser, der har givet anledning til debat. Det

er Fremskridtspartiets opfattelse, at en forskelsbehandling mellem offentligt og privat ansatte er uacceptabel.

Som tiden gik, henvendte flere erhverv sig til Folketingets medlemmer, herunder forslagsstillerne. Det var folk fra de handelsrejsende, chauffører m.v. De ønskede alle at få oplyst, hvornår en ny lovgivning ville give dem ret til fortsat at kunne modtage penge efter 1. januar 1997 uden marginalbeskatning. Ministeren stillede en løsning i udsigt og lovede endda Folketinget, at der ville blive tale om en samlet løsning, hvor alle erhverv blev omfattet.

Problemerne på dette område burde have været løst for længst. Det er ganske enkelt ikke holdbart, at de erhvervsgrupper, som er direkte berørt af Ligningsrådets beslutning, ikke har kunnet opnå en påtrængt økonomisk afklaring af deres situation før nu.

Fremskridtspartiet mener, at langturschauffører, handelsrejsende, piloter, stewardesser m.fl. ikke længere bør have en særstilling, men at der er behov for en mulighed for at kunne udbetale skattefrie godtgørelser til erhvervsgrupper med arbejde af denne karakter.

Formålet med lovforslaget er at sikre, at skattereglerne ved udbetaling af skattefrie godtgørelser til offentligt og privat ansatte er ens. Det bør være således, at alle lønmodtagere har samme muligheder, uanset om de er privat eller offentligt ansat.

5. Forslaget

Formålet med de skattefrie godtgørelser er at sikre en dækning af de merudgifter, som påføres den ansatte som en følge af rejseaktivitet under udførelse af den pågældendes arbejde. Efter de gældende regler udbetales de skattefrie beløb, uanset hvilke udgifter den skattepligtige rent faktisk måtte have haft i forbindelse med arbejdets udførelse. Denne ordning er efter forslagsstillerne opfattelse fornuftig og varetager et praktisk hensyn til såvel den ansatte som dennes arbejdsgiver. Den nuværende ordning for udbetaling af skattefrie godtgørelser foreslås derfor i det væsentligste bevaret. Alternativet er, at en række lønmodtagere ellers løbende ville skulle dokumentere deres udgifter over for arbejdsgiveren i forbindelse med rejseaktivitet. Dette vil betyde et omfattende regnskab baseret på en mængde bilag. Ud over at være praktisk og administrativt besværligt vil det i visse tilfælde tillige ikke være muligt at frembringe den fornødne dokumentation.

Det foreslås derfor, at såvel offentligt som privat ansatte ved rejse uden overnatning skattefrit kan modtage et beløb fra deres arbejdsgiver svarende til 10,50 kr. pr. påbegyndt time, de er på rejse. Dette skal dog kun gælde, når rejsen har en varighed af